

Ὁ σεβαστὸς κ. Ι. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν τοῦ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν **Λέοντα Λεώνη**, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν ἔργων τῆς περιφανοῦς μυθιστοριογράφου **Γεωργίας Σάνδης**, ἀπὸ τῶν ἡμῶν τὴν κατωτέρω καταχωρισμένην ἐπιστολήν. Σ.τ.Δ.

Τῇ Διευθύνσει

τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Τὴν πρότασίν σας τοῦ ν' ἀναθεωρήσω πρὸς ἑαυτὸν ἐκδοσὶν τὴν μετάφρασιν τοῦ **Λέοντος Λεώνη**, γενομένην ὑπ' ἐμοῦ, ἐν ἔτει 1847—τεσσαράκοντα ἔτη ἔκτοτε, φεῖ! — ἐδέχθη προθύμως, ὅχι μόνον διότι ἡ μετάφρασίς μου ἐκείνη πολλὰ περιεῖχε σφάλματα γλωσσικά, οὕτε διότι ἡ ἐργασία ἐμελλε νὰ μοι ἀταμνήσῃ τοὺς νεαροὺς μου ἐκείνους χρόνους· ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸν σχετλιασμὸν εἰς δὲ λήγει τὸ πέμπτου κεφάλαιον τοῦ ὠραίου τούτου καὶ διδακτικωτάτου πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον διηγήματος: «Κατέστην μετεωροπαθής, μυθιστοριώδης (ῥωμαντική)· ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναικα, ἥτις τοιοῦτον ἀποκτῇ χαρακτῆρα! ἀλλοίμονον!»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ **Λέοντος Λεώνη**, δύναται πᾶς γοεὺς νὰ λέγῃ, χρεῖας τυχοῦσης, εἰς τὴν θυγατέρα του: «Ἐνθουμὸς τὰ ὀλέθρια ἐπιφανῆ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ τὰ τῆς δι' αὐτὸν σαγηνευθείσης Ἰουλίττης τὰ ἀνίατα παθήματα.»

Ι. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Ι. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

Ἡμεθα εἰς τὴν Βενετίαν. Τὸ ψυχρὸς καὶ ἡ βροχὴ εἶχον ἀποδιώξει τοὺς περιπατητάς καὶ τοὺς προσωπιδοφόρους ἐκ τῆς πλατείας τοῦ **Ἀγίου Μάρκου** καὶ ἐκ τῶν παροχθίων ὁδῶν.

Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος καὶ σιωπηρά· μακρόθεν δὲ μόνον ἤκούετο ὁ μονότονος ῥόχθος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, συντριβομένων εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν νησιδίων, ἐφ' ὧν ἡ πόλις εἶναι οἰκοδομημένη, καὶ ἐκ διαλειμμάτων αἰφωαί τῶν νυκτοφυλάκων τῆς φρεγάτας, ἥτις φρουρεῖ τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ **Ἀγίου Γεωργίου**, διεσταυροῦντο μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς ἀκταιώρου γωλέττας. Ἡ ἀπόκρεως νύξ ἐκείνη ἐντὸς μὲν τῶν παλατίων καὶ τῶν θεάτρων ἦτο ἀναμφιβόλως λαμπροτάτη, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν τὰ πάντα παρίσταντο πένθιμα, οἱ κρεμαστοὶ δὲ φανοὶ διέχυνον τὴν αἰγλήν των εἰς τὰς ὑγρὰς τοῦ λιθοστρώτου πλάκας, ἐφ' ὧν ἀντήχει μακρόθεν τὸ ἐσπευσμένον βῆμα προσωπιδοφόρου τινὸς βραδυάντος, κεκαλυμμένου ὑπὸ τὸν αὐτοῦ μανδύαν.

Ἐκαθήμεθα οἱ δύο κατάμονοι εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ πρώην παλατίου Νάση (palazzo Nasi), κειμένου ἐπὶ τῆς **Ὀχθης τῶν Ἑσκληθόνων** (riva dei Schiavoni), καὶ μεταποιηθέντος σήμερον εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ καλλίστον τῶν τῆς Βενετίας. Κηρία τινὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τῶν τραπεζίων καὶ ἡ τῆς ἐστίας ἀνάλαμψις ἐφώτιζον ἀσθενῶς τὴν ἀχανῆ ἡμῶν αἰθουσαν, καὶ ὑπελάμβανες ὅτι αἱ τῆς φλογὸς ἀναπάλσεις ἐδίδον κίνησιν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἐξωγραφημένας ἀλληγορικὰς θεοτήτας. Ἡ Ἰουλίττα οὕσα ἀδιάθετος δὲν ἤ-

θέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἐξηπλωμένη ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ σχεδὸν περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ ἐκ λευκῆς σιούρας μανδύου τῆς, ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ἐλαφρὸν ὕπνον, ἐγὼ δὲ περιφερόμην ἀθορύβως ἐπὶ τοῦ τάπητος, σιγάρᾳ καπνίζων χαρτοτύλικτα τοῦ σεραγίου.

Εἰς τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οἱ Ἰσπανοὶ διαθέσιν τινα ψυχῆς, εἰς μόνους ἴσως ἡμᾶς ἰδιαίχουσιν. Αἰσθανόμεθα εἰδὸς τι σκυθρωπῆς ῥαθυμίας, καθ' ἣν ὅμως δὲν διακόπτεται ἡ ἐργασία τοῦ νοὸς ὡς παρὰ τοῖς Γερμανοῖς καὶ Ἀσιανοῖς, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς τελευταίοις, ὅταν κάμνωσι κέφι· τούναντίον, ἡ διάνοια εἶναι παρ' ἡμῶν εἰς ἐνέργειαν καθ' ἣν ὦραν φαινόμεθα βυθισμένοι εἰς ἔκστασιν· καὶ ὅταν μὲ τὸ σιγάρων εἰς τὸ στόμα περιπατῶμεν μεθοδικῶς ὦρας ὀλοκλήρους, χωρὶς οὐδὲ σπιθμὴν νὰ ἐκτραπῶμεν τῆς γραμμῆς, ἥτις συμπίπτει νὰ ᾖναι σχεδιασμένη εἰς τὸ ψηφιδωτὸν ἐδάφος, τότε ἐκτελεῖται παρ' ἡμῶν εὐκολώτερον ἢ, ὡς εἰπεῖν, πέψις τοῦ πνεύματος. Εἰς παρομοίᾳς στιγμὰς τεχνολογοῦμεν τὰ σπουδαιότερα τῶν σχεδίων μας, καὶ οὕτω πως προάυνοντες τὸν ἐρεθισμὸν τῶν παθῶν μας ἐξάγομεν τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Ἀταραξίαν μεγάλην βλέπει εἰς τὸν Ἰσπανὸν ὅποτε μάλιστα βουλεύεται ὑψηλὸν ἢ ὀλέθριόν τι. Ἐβουλεύομην κ' ἐγὼ τότε· ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου βουλευμα οὐδ' ἡρωϊκὸν τι ἐτέκτεινεν οὐδὲ φοικῶδες. Ἀποῦ ἐξηκοντάκις σχεδὸν περιῆλθα τὴν αἰθουσαν, καὶ ἐκάπνισα ἕως δωδεκάδρα σιγάρων, συνέλαβα τὴν ἀπόφασίν μου. Πορευθεὶς ἐστάθην πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ μὴ φροντίσας περὶ τοῦ ὕπνου τῆς νεαρᾶς συντροφῆς μου,

— Ἰουλίττα τὴν εἶπα, ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύζυγοι;

Ἡνοῖεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ἄνευ τινὸς ἀποκρίσεως· ὥστε ὑπολαβὼν ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε, τὴν ἠρώτησα ἐκ νέου τὸ αὐτό.

— Ἦκουσα, ἤκουσα, ἀπήντησε μὲ ἀδιαφορίαν· καὶ πάλιν ἐσιώπησε.

Ἦπέλαθα ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν εὐηρέστησεν εἰς αὐτήν· ὀργὴ δὲ μ' ἐκυρίευσεν καὶ θλιψίς καὶ ἀδημονία πολλὴ ἐκ τούτου, ἀλλ' ὅμως αἰδούμενος τὴν ἰσπανικὴν σοβαρότητα δὲν ἀπέδειξα τίποτε, καὶ ἤρχισα πάλιν τὸ βραδύ βάδισμά μου.

Εἰς τὴν ἐβδόμην στροφὴν, ἡ Ἰουλίττα μὲ διέκοψεν εἰπούσα,

— Καὶ τί θὰ καταλάβωμεν;

Περιῆλθα ἐκ νέου τὴν αἰθουσαν τρίς, ἀπέρριψα ἔπειτα τὸ σιγάρων, καὶ παρασύρως καθέδρην ἐκάθισα πλησίον τῆς.

— Ἡ σημερινὴ σου θέσις ἐνώπιον τῆς κοινωνίας συμπεραίνει ὅτι θὰ σὲ λυπῇ, τὴν εἶπα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἀνεγείρουσα τὴν ἐρατεινὴν κεφαλὴν τῆς καὶ τὰ μελανὰ τῆς ἐπ' ἐμὲ προσηλόνουσα ὄμματα, προδίδοντα, καίτοι κατ' ἐπιφανείαν ἀπαθῆ, μελαγχολίαν βαθεῖαν· ναι, γνωρίζω, καλέ μου Ἀλαίε, ὅτι ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ἐστιγματίσθην δι' ἀνεξαλείπτου δυσφημίας. — Γυνὴ ἐταίρα...

— Ἀλλ' αὐτὴ ἐξαλείφεται, ὦ Ἰουλίττα, τὸ ὄνομά μου θὰ ἀπέπλυε τὸ ἰδικόν σου.

— Ἰδὲ ἐπαρσιν ἀριστοκρατικὴν ὑπλάβε μετὰ στεναγμοῦ· ἔπειτα δὲ εἰφιδίως στραφεῖσα πρὸς με καὶ δράξῃ τὸ δεξιάν μου, ἔφερεν αὐτὴν ἀκουσίᾳ μὲ εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καί,

— Ἀληθινά, ἠρώτησεν, ἀληθινὰ θὰ ἐνυμφεύσο, Βυσταμέντιε; Ὡ ποῖα σὺ κρίνεις μὲ ἔφερεις νὰ κάμω!

— Τί δηλοῖ ὁ λόγος οὗτος, πεφίμηναι μου; τὴν ἠρώτησα. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἀκρίθη· μόνον ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἄφθονα δάκρυα.

Τῶν δακρύων τούτων ἐγνώριζα καλὰ τὰ ἀφορμὴν, διὸ καὶ τὰ μέγιστα πικρὰνθην· κατεσίγασα ὅμως τὴν ἐγκρατησίαν μου, καὶ ἐπανελθὼν ἐκάθισα πλὴν τῆς.

— Ταλαίπωρή μου Ἰουλίττα, τὴν ἔγω, αἰώνιος λοιπὸν θὰ αἰμάσσει αὐτὴν ἡ πληγὴ;

— Ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας ἡ πρῶ, ἀπεκρίθη, εἶναι τὸ νὰ μὲ συγχωρήθῃ καίω.

— Κλαῦσε λοιπὸν, τὴν λέγω, κλαε, ἀθλίᾳ ψυχῇ, περιαλγῆς ψυχῇ, ἀλλ' ἄψε ὕστερον καὶ ἀποκρίνου εἰς τοὺς λόγους ὑ.

Ἐσπόγγισεν τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἔθεσεν τὸς τῆς χειρὸς μου τὴν χεῖρά τῆς.

— Ἰουλίττα, τὴν λέγω, δὲν εἶναρθὸν τὸ νὰ νομίζεσαι ὡς μία ἐταίρα· σε μέλουν αἱ ἰδέαι καὶ οἱ σκαιοὶ λόγοι τῶν ἀνοήτων; Σὺ εἶσαι φίλη μου, ἀδελφὴν, ἐρωμένη μου...

— Ἐρωμένη σου· ἀλλ' αὐτὸ ττο, Ἀλαίε μου, μὲ κατασχύνει. Μὴ τέττεσαι, ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. Προτιμῶν θάνατον τοῦ νὰ προσφέρω ἀντίτιμότης εὐγενεὺς καρδίας σου καρδίαν ἡμίσειον, ὅποια εἶναι ἡ ἰδική μου.

— Μὴ σε μέλη περὶ τούτου, φίλκου· ζωपुरοῦμεν ἡμεῖς τὴν τέφραν τῆς ὄγον κατ' ὀλίγον· ἄψε, μου τὴν ἐλπίδα δένυ· πάρχει εἰς αὐτὴν σπινθήρ τὸν ὁποῖόν δύναμαι νὰ ἐξιχνιάσω.

— Ναι, ναι, τοῦτο ἐλπίζω ὡς καποθῶ! προσέθεσεν ἱλαρυνθείσα. Ὡστε θέλεις σύζυγον... Πλὴν διατί; πλιτερον ἄρα γε θὰ μὲ ἀγαπᾷς τότε; ἢ πως θὰ μὲ ἐκράτεις ἀσφαλέστερα ὡς σύζυγον;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ σὲ βλέπω τότε τυχεστέρην, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχέστερο.

— Εὐτυχέστεράν! ἀπατάσαι· μαί σου εἶμαι ὅσον δίδεται εὐτυχῆς· ἡγουν τίτλος **Δούρας Βυσταμεντίου**, εἰμπορ νομίζεις, νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχέστερον;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ δύναται νὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς αὐθάδεις τὸ κόσμου σαρκασμούς.

— Τοῦ κόσμου! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα δηλαδὴ τῶν φίλων σου. Τί πράγμα καὶ ὁ κόσμος; ποτὲ δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ὁρῶκα τὴν ζωὴν καὶ περιῆλθα τὴν γῆν, ἡ ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπαντήσω ἀπὸ τὸ ὅποιον ὀνομάζεστε κόσμον.

— Γνωρίζω, ὅτι ἕως τώρα ἐξήσως ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ μύθου, ἥτις ἐκατεῖ ἐντὸς ὀκλήνης σφαίρας, καὶ ὅμως εἶδα